

Ik weet het nog/weer!

Nieuwe zelfmoordaanslag: 50 doden

Amerikaans oorlogsschandaal komt aan het licht

Zelfmoordterrorist rijdt in op begrafenis

We moeten de wereld tonen dat dit geen islam is

Oproer in Zuidoost-Azië na dood van president Youeslav

Staatsuniversiteit voor Bouwkunde sluit zijn deuren

Waarom zouden we blijven bestaan? Iedereen wil kapotmaken, niemand wil heropbouwen...

Is dit het begin van de derde wereldoorlog

Ontploffing in Zuidoost-Azië, minstens 12.000 doden
Amerikaanse verdachte na twee uur durende verhoring weer vrijgelaten
met 'schadevergoeding' van \$10.000

Nieuwe ontploffingen, deel van Zuidoost-Azië vertoont geen teken van leven meer.

Onderzoek wijst uit dat leven in bepaalde streken van zuidoost-Azië onmogelijk en onbestaand is, tot zelfs vernietigend ...

23/0312029

Schichtige voetstappen zinderden door het gebouw. Binnen leek het één grote, witte kamer. Er verscheen een onwennige figuur. Het was een jonge man van achteraan in de twintig. Hij had een gediensstige houding en een intelligente gelaatsuitdrukking. Zijn naam was Sayid Shah.

Het beangstigde de man dat eik geluidje dat hij daar maakte, driemaal geëchood werd. Het was alsof er iemand achter hem stond die, telkens er geluid klonk, dit zachtjes, maar dreigend in zijn oor fluisterde.

Verschrikt draaide Sayid zich om. Niemand. Toch versnelde hij zijn pas. Maar waar ging hij naartoe? Hij wist het zelf niet. Waarom was hij hier? Had hij iemand vertrouwd die hij niet kende? Enkele uren ervoor, toen hij nog door de oosterse wijken liep, had een zelfzekere figuur in een boerka hem haastig een klein papiertje in de hand gedrukt. Daar had hij van opgekeken, want boerka's waren al bijna 15 jaar verboden in dit land. Er stond vijf jaar cel op overtreding van die wet. Op het papiertje stonden enkele woorden, bijna onleesbaar, maar vlug geschreven. Met veel moeite kon hij ze ontcijferen: *16.30 de oude isoleercel kom alleen*

En hij was gekomen, iets waar hij nu spijt van begon te krijgen... Achter zich hoorde hij zachtjes een deur opengaan. Snel draaide Sayid zich om, er was niemand. Hij keek om zich heen, maar er was echt niets of niemand te zien, alleen muren, wit, wit, wit,...

Hij werd wakker op een bureaustoel in een kleine ruimte. Rondom hem stonden mensen, die hem wantrouwig aankeken. Nog sloom, maar al wat meer geconcentreerd keek hij rond. In de kamer stonden drie bureaus met computers. In een hoek stond een oud bed met een matras. "Blancium," zei een zware mannenstem, "chloroform, waarvan de werking na 3 á 4 uur intreedt en dat ervoor zorgt dat alles voor je ogen wit wordt." Verbaasd keek Sayid in het rond. Waar kwam die stem vandaan? Zijn aandacht werd getrokken door een stevig gebouwde, kleine jonge vrouw. Ze stond in een hoek van de kamer. Ik verwacht niet dat je weet waarom je hier bent", ging de onbekende stem verder. Wel, ik zal het je vertellen... Hé, luister je wel?" Sayid ergerde zich aan de stem en negeerde de vraag. Hij kon zijn blik niet afwenden van de vrouw. Ongemakkelijk probeerde ze zijn blik te ontlopen. Ik zal je wel laten luisteren..." Duidelijk beledigd kwam de man dichterbij.

Er klonk een doffe tik en er ging een pijscheut door Sayids hoofd. Hij huilde het uit van de pijn en hij verloor de vrouw uit het oog. Het voelde alsof er een zwaar voorwerp tegen zijn hoofd gebotst was. "Leuk dat ik je aandacht heb", zei de man, die nu eindelijk in beeld kwam. De figuur bleek een norse vijftiger, en duidelijk de leider. Hij wreef over zijn hand. Zijn gezicht was verweerd en getekend door herinneringen. "W-wie ben jij?" vroeg Sayid, nog steeds geschrokken. "Dat zal je meteen duidelijk worden, maar daarvoor moet ik helemaal naar het begin van mijn eigen verhaal." Achterdochtig keek Sayid de man aan. Genietend van de aandacht begon die te vertellen. "Je herinnert je het niet meer, maar eenentwintig jaar geleden woonde je samen met je familie in een klein Zuidoost-Aziatisch dorpje, Kelladina, op de grens tussen Irsan en Padilena. Het was een van de weinige dorpjes die niet leden onder de conflicten tussen het Amerikaanse leger en de aanhangers van de voormalige president Youeslav. Eigenlijk wisten jullie er gewoon niets van." Hij schudde het hoofd en trok even aan zijn sigaret.

De jonge vrouw stapte naar voor en gaf Sayid bliksemsnel en onopvallend een injectie. Hij kreunde even, hij zag alles dubbel. Wat zat er in die spuit?

"Nu was het zo dat de opstandelingen te weten waren gekomen dat de FOC, in die tijd nog de UOC (United Oil Company), verantwoordelijk waren voor de dood van president Youeslav, en daar waren ze serieus kwaad over. Na lang zoeken en het nodige spionagewerk kwamen ze er achter waarom hij vermoord werd." De man nam even een adempauze. Ze leek een eeuwigheid te duren. Onder aanmoediging van de aanwezigen vertelde hij verder. In 2007 heeft de UOC geprobeerd om met president Youeslav een contract af te sluiten om de laatste bestaande, nog onaangetaaste bronnen in de buurt van Kelladina te kunnen ontginnen. Onderzoek had namelijk uitgewezen dat die een niet eerder geziene mengeling van olie en gas bevatten. Youeslav voelde zich door het voorstel geschokt en onvergeeflijk beledigd: de bronnen waren heilig, want ze stonden gelijk aan het welzijn van de aarde. Ze waren dus onaantastbaar. Dit negeren zou onheil brengen. De UOC bleef maar aandringen in de hoop dat Youeslav zijn mening zou herzien. Die verloor echter zijn geduld en dreigde ermee ze het land uit te gooien. Hierdoor laaide de spanning zo hoog op, dat alle banden tussen Amerika en Irsan verbroken werden. Omdat Youeslav weigerde mee te werken, besloot de UOC hem het zwijgen op te leggen en sowieso de oliebronnen te ontginnen. De moordpartij op Youeslav en zijn lijfwachten verliep vlot, maar hun aanhangers hadden een en ander snel door. Ze besloten om de ultieme wraak te nemen. Ze zouden de oliebronnen beschermen door ze af te dekken met een dikke laag zand en rotsen. Daardoor zouden de boringen onmogelijk gemaakt worden. Er werden naar elk dorp in de omtrek van de oliebronnen mensen gestuurd die de plaatselijke bevolking moesten inlichten. Naar Kelladina stuurden ze grondwerkers om de klus te klaren."

Sayid luisterde ademloos. Hij kon het zich allemaal levendig voorstellen, alsof hij ter plaatse was.

"De idioten!" snoof de onbekende haast verontwaardigd. 'Dachten ze nu echt dat de UOC dit niet had verwacht?' Hij stak een nieuwe sigaret op. 'Die stuurde hun beste man om het plan van de opstandelingen te dwarsbomen: er zou een tijdbom geplaatst worden, de grondwerkers zouden weggeblazen worden.' Hij kon nog triomfantelijk grinniken.

"De bom werd iets te dicht bij de bronnen geplaatst..." De vijftiger klonk ineens heel bitter. 'De explosie deed ook de gassen ontvlammen, waardoor de bronnen volledig uitbrandden. Dat zorgde voor nog meer explosies en branden, die wekenlang duurden, enorm veel schade veroorzaakten en uiteindelijk aan 12.000 mensen het leven kostten...'

Sayid zag in een flits een gigantische steekvlam. Hij kon de hitte voelen.

'De UOC was razend, niet alleen omwille van de schade en de slachtoffers, maar vooral om de verloren olie en het gas. En dan moesten ze nog van naam veranderen! Welke imbeciel plaatst nu een bom zo dicht? Ik los wel problemen op, maar ik ben geen geoloog.' De omstaanders keken hem verbijsterd aan. "En toen?" vroeg de jonge vrouw.

Sayid zag zich als jongetje in de bergen lopen. Een blanke man in een groen-met-bruine overall kwam uit de heilige grotten.

De verteller ging verder: "Ik werd opgemerkt door een kleine jongen. Die zag me in UOC-uniform de bom plaatsen en van de bronnen weglopen. Ik had hem beter ter plekke neergeschoten, maar ik dacht toen dat alle getuigen toch zouden verdwijnen. Enkele maanden later las ik een artikel over de overlevenden. Ik herkende hem... Natuurlijk moest het jongetje het zwijgen worden opgelegd." Geschrokken keek iedereen van Sayid naar de man. "Ja," ging de onbekende vijftiger verder, "dat jongetje had op zijn acht jaar meer gezien dan de meeste mensen in hun hele leven. Maar niemand van de UOC kon het... En dat was waarom ze me weer terug wilden." Hij grijnsde, het meisje deinsde terug. Ik kreeg opdracht om zijn geheugen te wissen en zoals je ziet, het heeft perfect gewerkt." Hij wees naar Sayid.

"Niet meer! Ik heb hem geïnjecteerd met Memoryreminder", onderbrak de vrouw de monoloog. "Ik herinner het me weer!" riep Sayid. In de kamer begon iemand te mompelen.

De verrader begon te lachen. "Nu weten jullie te veel, bepaalde dingen kunnen jullie beter vergeten." Hij grijnsde en nam een vreemd, bruin apparaatje uit zijn zak. Met de Geheugenwisser liep hij op Sayid af. Die reageerde bliksemsnel. De vooruitgestoken voet deed hem struikelen en hij belandde met een smak tegen de vlakte. Razendsnel greep de vrouw de vijftiger vast en bond hem met behulp van de anderen vast aan een van de bureaus.

Ze liep naar een kast naast de deur en nam er een dikke kaft en een kleine digitale camera uit. "Eindelijk kunnen we bewijzen wat er echt gebeurd is!" riep ze juichend.

Dankbaar keek ze naar Sayid. "Doe je mee?" Hij moest niet lang nadenken en vroeg toen stilletjes: "Hoe heet je ook alweer?" "Saira," zei de vrouw lichtjes verbaasd. "Ja, Saira, ik doe mee."